Blue Basement Bigband
Spanje Tour 2019

TOPPERS, TOPPERTS EN OPPERTOPPERTS

I. DE OPMAAT.

Zaterdag, 20 april 2019.

Een Renault Traffic.
De achterdeuren staan wijd open .
Koffers, luidsprekers, monitoren, sets lampen, een mengpaneel staan rondom.

Een potige man met grijze haren is druk doende. Hij stopt spullen in de laadruimte en haalt ze er weer uit. Hij puzzelt , alles moet er in.
Muzikanten rijden af en aan. Nog meer spullen brengen ze. Het moet er ECHT allemaal in.
De man puzzelt zwetend verder. Hij kijkt voldaan als alles er eindelijk inzit.
Dan komt Jef er nog aan met een standaardje en een lullig etuitje. Hij frommelt het in de enig overgebleven ruimte.
“ Nou..... jij kunt tenminste inpakken” zegt iemand met het accent op jij.
Het winkelend Hoevelakens publiek loopt met een grote boog om het tafreel heen.
De zo hard werkende man is Evert, de man van Jos. Morgen zullen zij tweeën met de volgeladen Renault vertrekken richting Costa del Sol.
Na dagen rijden zullen zij kwartier maken in Huize La Gaviota in Mijas, waar de band zijn intrek zal nemen voor 10 dagen.

De overige deelnemers reizen op 26 april via Düsseldorf in een heet, zweetverwekkend vliegtuig naar Málaga. Daar vertrouwt Paul Fraanje ons bij het uitstappen toe dat een belangrijk snoertje van zijn piano nog thuis in het bureau ligt. Zonder snoertje geen pianoklanken!
Deze ontboezeming brengt iedereen tot alarmerende gedachten. Ik zelf denk: Zit de rietbinder wel in de koffer? Zonder dat doet die klarinet het niet.

In het donker - de kleine uurtjes van de 27e zijn hun opmars al begonnen - komen de vier huurauto’s aan bij La Gaviota in Mijas. Vermoeidheid, nieuwsgierigheid, opwinding. Met een mengsel hiervan stap ik het poortje door. Een tuin met een groot terras strekt zich voor ons uit en lange , gedekte tafels met hapjes en drankjes! Onmogelijk nog naar iets anders te kijken dan naar dat.
Jos en Evert hebben dit klaargezet na hun lange reis. Zij kennen de verlangens van de verreisde muzikant. Een klein uur verder verdwijnt iedereen in zijn slaapvertrek.

Dit is de opmaat van de Spanjetour van de Blue Basement Bigband.

II. DE OPTREDENS.

Zaterdag 27 april.
Na omzwervingen door het Sierra de Mijas, ligt het terras van Mamy's Bakery aan onze voeten. Nijvere Nederlanders bouwen een eenvoudig podium op met een tent er overheen. Bestemd voor ons natuurlijk. Een paar geplastificeerde spaanderplaten vormen de dansvloer.
Hier zal Koningsdag gevierd worden door de Vereniging van Nederlandse bewoners van de Costa del Sol. Hier zullen gelukwensen worden uitgesproken en zal getoast worden vanwege de verjaardag van Willem Alexander.
Café en terras stromen vol. Glazen worden geledigd. Het oranje van kleding en accessoires overheerst.

Segno. Pim telt af.
Gaat het lukken? Hoe staat het met onze embouchure? We hebben immers onze instrumenten een kleine week niet in handen gehad. Bovendien zal de vermoeidheid van de reis meespelen.
Als Miles Davis één dag niet gespeeld had konden zijn vrienden dat horen!
Warm blazen is bij deze temperatuur niet nodig.

You'd be so nice .... HET GAAT GOED
Na een paar nummers neemt de voorzitter van de Nederlanders de microfoon.
Welkomstspeech, felicitaties voor Willem Alexander. We spelen wat onwennig het Wilhelmus.

Pauze.

E E N T W E E !
een-twee - drie-vier
De saxsectie staat op.
De eerste uitbundige maten van In the Mood spuiten over het terras.
Verraste blikken. Hier gebeurt iets.
Ja, zo kennen we het van langgeleden. Maar het is nu!
Steeds meer mensen op de dansvloer. Senioren veranderen in swingende jongens en meisjes.
Wie nog jong is wordt aangestoken. Band en publiek gaan samen uit hun dak.
Evert en Inge solereren opzwepend. Pim doet er met zijn trompet nog een schepje bovenop.
Dit was het moment dat muziek betoverde, het moment waarop iedereen zich gelukkiger ging voelen.
Na de laatste fff-maten de stilte.
Verwachtingsvolle blikken in onze richting: Was dit een incidentele uitspatting van die band?
Nee.....
De eerste maten van Rock around the Clock klinken reeds.
De dansvloer is vol.
Één springende massa.
Dit is leven.

Remona soleert.
Blije gezichten.
Grijnzende, grijzende dames.
Solo's van Paul, van George, van Bert.
Het kan niet op.
Drumsolo van Peter.
Het stuk loopt af.
Het publiek voelt dat het feest nu is begonnen
La Blue Basement Bigbanda hace la fiesta.
De BBB speelt vanuit een feestroes, steeds opzwepender, niet meer te weerstaan.
Publiek en band hebben het samen goed.
En zo gaat het maar door:
On Broadway
How sweet it is
Nighttrain to Kansas City, een geweldige ophitser. André speelt de voortijlende locomotief.
We gunnen het publiek en onszelf met Harlem Nocturne een beetje rust. Inge soleert prachtig met dirty notes met een o zo meeslepende melodie.
En Desi? Hij zingt en zingt, het publiek om zijn vinger windend. Soms staat hij midden op de dansvloer.
Verrukte blikken.
Mustang Sally, Soul man.
Met I feel good - nog één keer een hels ritme - sluiten we af. Maar we mogen dat niet. En we herhalen...
Tijdens dit optreden voelde ik me niet goed. Aan het eind, tijdens het inpakken van de instrumenten raden Remona en Jos mij af om 's avonds mee te spelen. Ik sla deze raad niet in de wind.

Afscheid van Mary's Bakery. Bandleden worden op de schouder geklopt . Ze drinken nog even een afscheidspilsje.
" Ik heb jullie optreden door de vergadering gejast " zegt de voorzitter tegen mij, "en ik heb er geen spijt van. De leden hebben zoveel plezier door jullie gehad, dat ik blij ben dit gedaan te hebben."
Een man voegt zich bij ons.
" Er staat nog een drankrekening open van BBB" zegt hij met uitgestreken penningmeestersgezicht.
" Dat betalen wij" zegt de voorzitter, " Ze deden zo hun best!".
En dan is het wegwezen! Het volgende optreden krabt aan onze gedachten.

Castillo de Monda is een groot Arabisch vestingwerk , gebouwd op grote hoogte. Om het formidabele toeristische uitzicht zal het de Arabieren destijds niet te doen zijn geweest!

Wat een ontvangst!
Een van de eigenaren van het hotel , dhr Arian van de Vrande vertelt ons in zijn welkomstwoord over de geschiedenis van deze vesting. En dan mogen we naar het loket van de keuken om een , niet-zuinig, bord spaghetti te halen bij chefkok Jaap.

Diner - dansant.
Ik zit pal t.o. de band en heb mij voorgenomen hier tot de laatste noot te blijven om de uitzonderlijke ervaring te luisteren naar de band waarin ik zelf altijd zit.
Bijzonder is dit. Je hoort en ziet het vraag- en antwoordspel tussen de secties.
Ik hoor de spatgelijke inzetten . Het gaat schijnbaar moeiteloos. Maar ik weet hoeveel concentratie het vergt, hoeveel oefening en studie er aan vooraf gaan. Dat bedenk ik als enige in het publiek.
Ik denk: dit zijn toppers!
Ik zou bijna schrijven Dal Segno.

Het optreden verloopt in grote lijnen hetzelfde. Eerst de wat rustige muziek, zacht geblazen tijdens het diner. Daarna barst het los met In the Mood.
Opnieuw die uitbundigheid , die levenslust van de aanvankelijk zo rustige gasten van dit chique hotel.
De swingende puber wordt weer wakker.
Het is tijdens dit optreden dat een Engelse mevrouw mij vraagt waarom onze zanger zich Dies Irae noemt (D.C.Ray!).

Hierop volgen nog drie optredens deze week:
Op dinsdag 30 april van 21.00 tot 23.30u in Club La Costa Santa-Diego-suites, op de woensdagmorgen van de eerste mei op het grote plein van Mijas Pueblo en tenslotte op vrijdagavond 3 mei opnieuw in het Castillo de Monda.

Een toegezegd optreden werd afgezegd . De dansschool waar het zou plaatsvinden i.v.m. heropening, meldde ons dat de verbouwing nog niet klaar was.
Gelukkig kwam spontaan het optreden in het Castillo er bij. De eigenaar van Castillo de Monda nodigde ons uit om weer te komen! Dat vertelt toch wel iets.
Het verloop van deze optredens is hetzelfde. Ik kan dus verwijzen naar het Segnoteken.
De Blue Basement Bigband heeft een gat in de markt ontdekt.
We weten op welk knopje we moeten drukken om het ,in deze tijd , zo grote seniorenpubliek een paar uitgelaten uren te bezorgen. In the Mood brengt ze in ‘the mood’.
Als de Moonlightserenade gespeeld zou worden , zou het jeugdig elan helemaal terug zijn.
(Pim zal er over denken om deze muziek op de lessenaars te zetten).

Over deze drie laatste optredens nog het volgende:
Daags na het optreden in La Costa Santa-Diego ontvangt Remona een bericht van Lara Ann Main van San Diego: It was a wonderfull evening .....great feedback!
Daar mogen we vast nog wel eens terug komen.

Op het grote plein van Mijas Pueblo wordt de Dag van de Arbeid grootscheeps gevierd. Talloze kraampjes met van alles , volle terrassen, flanerende mensen. De band zit in de muziektent .
Nauwelijks publiek in het begin . Ik presenteer de band na ons eerste nummer voor vier mensen.
Maar na de pauze wordt het zelfs druk. De mensen blijven staan en na In the Mood is het weer swingen geblazen. Martin, de broer van Paul de Cloet , met zijn vrouw zijn de aanjagers.

Vier kinderen verschijnen op de trap van de muziektent. Ze gaan pal achter Pim staan. Een stralend jongetje dirigeert mee. Pim haalt hem naar boven en zet hem naast zich neer. Op dit moment is dit jongetje het gelukkigste kind van de wereld.

Het tweede optreden in Castillo de Monda is (in ieder geval voor mij) een hoogtepunt!
Achter in de zaal zit een groepje Deense vrouwen , die veel lol hebben.
Na ons openingsnummer applaudisseren ze nogal disproportioneel! Ze houden vol en als wij in de pauze naar de bar lopen worden we toegejuicht als waren we de Beatles.
Na de pauze: In the mood. Grote gein op de dansvloer .
Inge stapt solerende de dansvloer op. Midden tussen de Deense vrouwen. Ze zit vol melodieën . Ze gaat maar door. Hilariteit! Dit is nog nooit vertoond. De dansvloer wordt voller en voller !
Pim kondigt Jean Paul aan. J.P.! Hij loopt moeizaam met twee krukken naar de microfoon.
Onderhand vertelt Pim dat ons jongste bandlid vlak voor deze reis in het ziekenhuis belandde vanwege een val van vier meter hoogte. De chirurg gebood hem volledige rust. Maar hij is er toch.
Kreten van verwondering , applausje. En J.P. zingt Moondance. Zet een prachtige trompetsolo in .
Ach J.P. Wat zijn we blij dat je toch meegekomen bent.
Een heel bijzonder optreden is dat van Herman. Hij gaat vóór de band op het podium staan. Het publiek is muisstil. De band zet in: Lover man. Een dromerige trombonesolo zweeft door de zaal.Er klinkt grote tederheid in zijn spel. Het zat verborgen in die stoere man die in het dagelijks leven met een monsterlijk grote machine , dikke bomen velt.
Met I feel good besluiten we ons laatste optreden aan de Costa del Sol. In ons huis in Mijas praten we nog lang na.
Het zit er op.

III. DE HUISHOUDING.

Op maandagmorgen 29 april om kwart voor negen loop ik met Peter Westerhof de poort van La Gaviota uit met elk een forse boodschappenkar aan de hand. Richting centrum. Op naar supermercado El Sol.
Peter, Jan en ik hebben ontbijtdienst. Wij moeten er voor zorgen dat allen omstreeks tien uur aan de lange tafel op het terras kunnen aanzitten voor een ontbijt dat aan ieders wensen tegemoet komt.

Zeventien baguettes , zes emmertjes yoghurt, zakken muesli, fruit en nog veel meer is daar voor nodig.

Lang voor de reis vroeg ik mij af waar de honger van al die muzikanten gestild zou worden en of dat wel zou lukken voor die begrote € 20 per dag. Zouden wij in een nabijgelegen restaurantje eten? Of zou ons organisatieteam een cateringbedrijf in de arm genomen hebben?
Niks van dit alles.

Een week voor het vertrek sluipt er een compleet draaiboek in onze in-boxen. Met de aanbeveling er bij het goed te lezen voor het vertrek. Onder punt acht “rooster” staat het antwoord op mijn vragen. Het team heeft corveeploegen voor huishoudelijke werkzaamheden samengesteld. Er zijn ontbijtdiensten, kookdiensten, schoonmaakdiensten en buiten- en binnendiensten. Perfect verdeeld over de hele week. Iedereen moet meedoen.
Hoe bedreigend punt acht ook lijkt , het is een hele goede zet. Niet alleen vanwege de bespaarde pecunia maar vooral voor de onderlinge contacten. Het is leuk om met Peter boodschappen te doen, ik leer hem beter kennen en zo zal het in elke corveeploeg wel verlopen.
De kookcorveeërs doen uitstekend werk. Adam laat ons kennismaken met een Engels gerecht: Stew. “ It is a mixture of what you have” zegt hij geruststellend. We weten niet of het soep is of niet goed afgegoten aardappels en groenten. Lekker is het wel.
Spaghettitaart van George is ook bijzonder. Blijkt een oplossing voor een teveel aan toebereide spaghetti! Het vijfgangenmenu van Jos mag er ook zijn.
Elke avond werd een eetfestijn met gezelligheid en humor.
Een kookploeg kreeg vrijaf omdat er die dag uitgebreid gelunched werd in het restaurant van Martin de Cloet. Deze ploeg maakte zich verdienstelijk bij de barbecue van de laatste avond.
In het gastenverblijf aan de andere kant van de straat zijn Pim en ik in een kamer ingekwartierd. In het vertrek naast ons liggen Jean Paul , Jan en Adam - de laatste op een dun matrasje onder de tafel naast de voordeur. Even verderop zijn Desi en Paul Fraanje de bewoners. Samen bewonen we dit huis , gebruiken we die ene WC en komen elkaar in het holst van de nacht slaapdronken tegen.

IV HET VERTIER.

Vijf optredens in tien dagen! Daar zit nogal wat vrije tijd tussen, ook als je de corveetijd meerekent. Met de vier voor deze week gehuurde auto's worden velerlei excursies gemaakt. Naar Granada, naar Málaga , Fuengirola en Gibraltar.
Een wisselend aantal geeft de voorkeur aan zon, zee en strand.
Pim, J.P., Evert en Evert en Jos en ik, zijn de vaste genieters hiervan.
Het thuisfront heeft het over 5gr, in Mijas is het 26gr!

V Coda.

Het laatste avondmaal!

Er is sangria voor de geheelonthouders en er is sangria voor de alcoholici.
Er zijn gerechten voor vegetariërs en voor vleeseters.
Op onze laatste avond blikken we terug op de afgelopen dagen en zetten we Remona, Jos en Paul de Cloet in het zonnetje. Zij zijn van september 2018 tot nu constant in de weer geweest om deze fantastische dagen te organiseren. Tijd en moeite werden niet gespaard om alles, alles tot in de puntjes te regelen.

Als ik er voor zou gaan zitten om te bedenken wat er niet, of niet helemaal deugde aan deze week, is het resultaat **0**.
Dag in dag uit was alles top! In de toespraken van Ton en mij werden zij de "oppertopperts" van de band genoemd.

"Gaan we volgend jaar weer? " is een veelgehoorde vraag.
" Heel goed" antwoorden de oppertopperts " maar dan georganiseerd door anderen.....".

De volgende dag is zo'n rare dag, waarop je met je hoofd al thuis bent, maar met je lijf nog in Spanje. Het laatste ontbijt genieten we in een restaurant aan zee. Nog een beetje door Mijas lopen, een ijsje eten en dan naar het vliegveld…..
Om 20u landen we op vliegveld Düsseldorf. Afscheid op het terrein van Park & Fly. Het is over! Het was goed. Het was een toppert.

VI Nawoord.

Dit is géén verslag. Het is de uitwerking van wat ik in mijn dagboekje dagelijks noteerde.
Het zijn mijn belevenissen en indrukken opgedaan tussen 26 april en 5 mei 2019 tijdens die zo wonderbaarlijke reis van de Blue Basement Bigband. Ik ben er van overtuigd dat er meer belevenissen en indrukken te beschrijven zijn. Maar die ken ik niet om de doodeenvoudige reden dat ik niet overal met mijn neus bovenop zat. Daarom ook heb ik niet over alle bandleden iets kunnen schrijven en heb ik anderen wellicht te veel uitgelicht.
Met de beschrijving van een deel van het geheel hoop ik toch iets vastgelegd te hebben wat voor alle bandvrienden zoete herinneringen blijft oproepen.
In dit nawoord wil ik ook een aantal mensen bedanken .
Dat zijn in de eerste plaats Jos, Remona en Paul de Cloet. Zonder hun initiatieven en grote inzet zou de reis er nooit gekomen zijn. En zonder Paul ook geen foto's en geluidsopnamen.
Direct daarna moet ik Martin de Cloet noemen die voor de band de optredens aan de Costa del Sol genereerde.
En Pim natuurlijk. Pim die met zijn enthousiasme , met zijn vriendelijke gezag en zijn humor de bandleden steeds weer tot betere prestaties wist te brengen.Hij gaf ons daarmee de kwaliteit die nodig is voor de optredens die we hadden.
De twee Everts wil ik ook bedanken .
Evert, de man van Jos, voor het vervoer, samen met Jos, van het instrumentarium helemaal van Leusden naar Mijas v.v., voor het in- en uitladen, voor zijn behulpzaamheid in het algemeen.
En Evert voor zijn sponsoring , zijn bemiddeling bij zijn autoleasebedrijf en voor de prachtige solo die hij blies in Billy's blues, toen ik het liet afweten.
Desi bedank ik omdat hij zijn geluidsapparatuur aan ons leende. Wat zou het mager geklonken hebben zonder dat!
Tenslotte.....
Een dankwoord aan alle deelnemers is eigenlijk op zijn plaats.
Dankjewel voor de vriendschap en de zorg voor elkaar !
Met deze laatste dankbetuiging wil ik voorkomen dat ik iemand vergeet te bedanken.

WIE ORGANISEREN DE VOLGENDE REIS ?

Erquy, 3 juli 2019.

Dick Blank.